

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 91

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 februarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 776 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic	2–4
Decizia nr. 786 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) și art. 56 alin. (2) și (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	4–6
Decizia nr. 791 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 alin. (6) din Codul penal și ale art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor	6–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
521. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Procedurii de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și pentru aprobarea modelului și conținutului unui formular	9–11
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
11. — Normă privind metodologia utilizată pentru stabilirea valorii instrumentelor financiare derivate atunci când un asigurator se află în procesul de rezoluție	12–14
12. — Normă privind circumstanțele în care pot fi aplicate măsurile de rezoluție	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 776

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Nicolae Ghindea în Dosarul nr. 1.699/188/2007* al Judecătoriei Bicăz și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 110D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, deoarece soluția legislativă criticată reprezintă expresia principiului referitor la legalitatea incriminării în funcție de momentul săvârșirii infracțiunii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 98 din 16 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.699/188/2007*, **Judecătoria Bicăz a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. a), b), c) și d) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic**, excepție ridicată de Nicolae Ghindea într-o cauză penală în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 32 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată, și art. 98 alin. (3) din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic cu aplicarea art. 33 lit. a) din Codul penal din 1968.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece încadrarea juridică a faptelor incriminate este determinată prin raportarea la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei. Astfel, în condițiile în care norma de incriminare limitează raportarea prejudiciului la prețul metrului cub pe picior „la data comiterii faptei”, se înlătură posibilitatea aplicării legii penale mai favorabile prin raportare la noile valori ale materialului lemnos.

6. De asemenea este posibil ca faptele vizate de art. 108 din Codul silvic, săvârșite la diferite perioade de timp, deși produc același prejudiciu, deci valoarea socială protejată de lege este lezată în aceeași măsură, să fie încadrate juridic diferit, atrăgând un tratament punitiv separat, discriminatoriu față de persoanele vinovate de săvârșirea lor, doar grație valorilor diferite în timp ale metrului cub pe picior.

7. **Judecătoria Bicăz — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108 alin. (1) lit. a), b), c) și d) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, astfel cum au fost modificate prin art. 202 pct. 2 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Ulterior republicării, dispozițiile legale criticate se regăsesc în art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 12 august 2015, care au următorul conținut:

— Art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008: „(1) *Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se pedepsește după cum urmează:*

a) *cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei;*

b) *cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs nu depășește limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește limita prevăzută la lit. a);*

c) cu închisoare de la un an la 5 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei;

d) cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data comiterii faptei.”

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea legii penale mai favorabile și art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției este cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 32 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată, și art. 98 alin. (3) din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic. Prevederile art. 98 alin. (3) din Legea nr. 26/1996 aveau următorul conținut: „Când fapta a avut ca urmare o pagubă în valoare de peste 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.”

14. Ulterior, dispozițiile art. 98 alin. (3) din Legea nr. 26/1996 au fost preluate în noul Cod silvic, respectiv în art. 108 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 46/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, și aveau următorul conținut:

„(1) Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se sancționează după cum urmează: [...]

d) cu închisoare de la 4 ani la 16 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei.”

15. Prin art. 202 pct. 2 din titlul II al Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-au modificat din nou prevederile legale supuse controlului, care au următorul conținut:

„(1) Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se pedepsește după cum urmează: [...]

d) cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data comiterii faptei.”

16. În prezent, dispozițiile legale criticate au același conținut cu cel anterior, cu deosebirea că, în urma republicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 12 august 2015, se regăsesc în art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

17. Criticile autorului excepției sunt fundamentate pe împrejurarea că, de vreme ce prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior poate suferi modificări, atunci acest prejudiciu ce poate fi raportat numai la prețul existent la data comiterii faptei este de natură a afecta dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, precum și principiul constituțional referitor la aplicarea legii penale mai favorabile.

18. Cu alte cuvinte, dacă prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior crește, atunci este posibil ca valoarea prejudiciului să fie mai mică de pragul stabilit în art. 107 alin. (1) sau, pentru alte pagube, fapta să nu mai întrunească elementele constitutive ale infracțiunii.

19. În această cauză au intervenit de la data săvârșirii infracțiunii trei legi succesive, sens în care Curtea constată că, în mare parte, problema ridicată de autorul excepției vizează modul de aplicare și interpretare a dispozițiilor criticate. Această concluzie este cu atât mai evidentă cu cât prin Decizia nr. 12 din 18 februarie 2008 privind examinarea recursului în interesul legii privind consecințele modificării (în sensul majorării) prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, în cazul infracțiunilor ce aduc atingere fondului forestier, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „modificarea, în sensul majorării prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, intervenită ulterior comiterii faptei, conduce, în cazul infracțiunilor ce aduc atingerea fondului forestier, la lipsa unuia dintre elementele constitutive ale infracțiunii, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 10 lit. d) din Codul de procedură penală”.

20. Ulterior, condiția referitoare la existența infracțiunii în funcție de valoarea prejudiciului produs la data constatării faptei a fost înlocuită cu cea care face trimitere la un preț mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei. Din perspectivă constituțională, Curtea constată că această din urmă modalitate este mult mai clară și conferă destinatarilor normei previzibilitate, deoarece orice persoană tentată să săvârșească o infracțiune silvică va putea ști cu precizie că, la data săvârșirii, fapta sa este infracțiune sau nu. În acest fel au fost înlăturate situațiile în care fapta putea constitui infracțiune la data săvârșirii, dar ulterior, din cauza creșterii prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, fapta să fie scoasă din sfera ilicitului penal, valoarea prejudiciului produs nemaifiind de 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior. În plus, varianta anterioară referitoare la prejudiciul calculat în funcție de prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei a comportat interpretări diferite, care au impus pronunțarea Deciziei nr. 12 din 18 februarie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, menționată mai sus, deoarece data constatării unei fapte penale este, cu excepția infracțiunilor flagrante, ulterioară datei săvârșirii.

21. Așa fiind, ultima variantă aleasă de legiuitor nu face altceva decât să dea eficiență principiului activității legii penale, situație care nu înlătură însă posibilitatea aplicării legii penale mai favorabile. La o concluzie identică a ajuns și Înalta Curte de Casație și Justiție, care, având de pronunțat o hotărâre prealabilă pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior a avut sau nu ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț, cu consecința dezincriminării în concret a infracțiunilor prevăzute de art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, a statuat prin Decizia nr. 6 din 20 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015, că, „având în vedere că prin Legea nr. 4/2015 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2015, s-a modificat valoarea unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, de la 85 lei la 115 lei, suntem în ipoteza intervenirii mai multor dispoziții cu caracter normativ, prin care s-a modificat criteriul de stabilire a valorii pagubei, ce determină prin cuantum incriminarea faptei sau agravarea încadrării juridice, pentru faptele aflate în curs de judecată, se pune problema aplicării legii penale mai favorabile. Ca atare, majorarea valorii acestuia poate atrage, pentru cauzele aflate în curs de judecată, ce au ca obiect infracțiunile prevăzute de art. 110 din Legea nr. 46/2008, fie incidența dispozițiilor art. 4 din Codul penal și ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 187/2012, fie incidența dispozițiilor art. 5 din Codul penal, după caz”.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Ghindea în Dosarul nr. 1.699/188/2007* al Judecătoriei Bicz și constată că dispozițiile art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Bicz și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 786

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) și art. 56 alin. (2) și (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) sintagma „doar la solicitarea instanței, în acest caz...” și alin. (17) sintagma „nu” și art. 56 alin. (2) sintagma „în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată” și alin. (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 20.421/55/2014 al Judecătoriei Arad — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 536D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 20.421/55/2014, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) sintagma „doar la solicitarea instanței, în acest caz...” și alin. (17) sintagma „nu” și art. 56 alin. (2) sintagma „în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată” și alin. (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Faur Nistor Isai într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva încheierii judecătorești de supraveghere a privării de libertate.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece condamnatul, deși privat de libertate, nu este adus în fața instanței de judecată decât în cazul în care instanța consideră necesar acest lucru. Totodată, pentru lămurirea efectivă și amănunțită a cauzei nu pot fi făcute confruntări.

6. **Judecătoria Arad — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, art. 39 alin. (16) sintagma „doar la solicitarea instanței, în acest caz...” și alin. (17) sintagma „nu” și art. 56 alin. (2) sintagma „în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată” și alin. (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. În realitate, Curtea constată că, din perspectiva criticilor formulate, obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17) cu denumirea marginală *Stabilirea regimului de executare a pedepselor privative de libertate* și art. 56 alin. (2) și (5) cu denumirea marginală *Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate* din Legea nr. 254/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, care au următorul conținut:

— Art. 39 alin. (16) și (17): „(16) *Persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în acest caz fiind audiată.*

(17) *Asistența juridică nu este obligatorie. În cazul în care procurorul și reprezentantul administrației penitenciarului participă la judecată, aceștia pun concluzii.”;*

— Art. 56 alin. (2) și (5): „(2) *Împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta lege, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate pot face plângere la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată. [...]*

(5) *Judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate proceda la ascultarea oricărei altei persoane din sistemul penitenciar, în vederea aflării adevărului.”*

11. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 referitor la *Statul român*, art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, precum și dispozițiile art. 1, art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocolul nr. 12 adițional la Convenție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 535 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 13 august 2015, paragrafele 19—23, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) și (17) din Legea nr. 254/2013. Cu acel prilej s-a statuat că prevederile contestate se circumscriu celei de-a patra faze a procesului penal, și anume fazei de executare, și că atât cadrul general prevăzut de art. 39, cât și cel prevăzut de art. 56 din Legea nr. 254/2013 reglementează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală, astfel încât Curtea reține că aceasta nu este supusă regulilor de procedură care guvernează faza de judecată a procesului penal, având în vedere că situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului.

13. Într-un sens similar s-a pronunțat Curtea în jurisprudența sa referitoare la Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul

procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, abrogată prin Legea nr. 254/2013, de exemplu, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007. De aceea, în considerarea diferenței mai sus arătate, legiuitorul poate reglementa, în materia executării pedepselor, o procedură specială de soluționare a căilor de atac referitoare la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate, stabilite prin Legea nr. 254/2013, procedură care să nu mai implice în mod necesar prezența persoanei condamnate, fără ca în acest mod să fie încălcate dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare.

14. De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că garanțiile consacrate în materie penală de prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale - egalitatea de arme, dreptul la apărare, contradictorialitatea — nu sunt aplicabile procedurilor privind executarea pedepselor. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia din 7 mai 1990 — *Aidrian împotriva Austriei*, Cererea nr. 16.236/90, Decizia din 22 februarie 1995 — *A.B. împotriva Elveției*, Cererea nr. 20.872/92, Decizia din 13 mai 2003 — *Montcomet de Caumont împotriva Franței*, Cererea nr. 59.290/00, Decizia din 23 septembrie 2004 — *Pilfa împotriva Italiei*, Cererea nr. 64.088/00, Decizia din 27 iunie 2006 — *Szabo împotriva Suediei*, Cererea nr. 28.578/03, și Decizia din 23 octombrie 2012 — *Ciok împotriva Poloniei*, Cererea nr. 498/10, paragraful 33.

15. Totodată, Curtea a mai reținut că, în procedura de soluționare a plângerii împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de Legea nr. 254/2013, potrivit art. 56 alin. (3) din lege, persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate, alin. (4) al aceluiași articol stabilind că, în cazul în care persoana condamnată este transferată la un alt penitenciar, judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate asculta persoana în cauză, audiere care va avea loc prin videoconferință, sau poate solicita ascultarea acesteia de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate de la noul loc de deținere, care înaintează declarația luată. Totodată, în procedura de soluționare a contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, pronunțată în soluționarea plângerii, persoana condamnată are posibilitatea de a-și formula apărările prin intermediul memoriilor și concluziilor scrise, în temeiul art. 39 alin. (15) din lege, indiferent dacă este adusă sau nu la judecată.

16. Cât privește faptul că asistența juridică nu este obligatorie în procedura de soluționare a contestației, prin Decizia nr. 368 din 14 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 8 iulie 2015, și prin Decizia nr. 598 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 7 ianuarie 2015, Curtea a reamintit cele statuate în jurisprudența sa anterioară, respectiv faptul că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind reglementat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care consideră că este necesar. Așadar, Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie. Curtea a reținut, prin aceeași jurisprudență, că stabilirea cazurilor în care asistența juridică este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care, conform art. 126 din Constituție, are deplină libertate de a reglementa (în acest sens sunt Decizia nr. 1.202 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 700 din 19 octombrie 2009, și Decizia nr. 365 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 12 august 2005). Curtea a arătat totodată că

împrejurarea că o persoană este privată de libertate, ca urmare a unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie (a se vedea Decizia nr. 486 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 24 ianuarie 2014).

17. Autorul excepției a indicat, ca temei constituțional al sesizării, și dispozițiile art. 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și pe cele ale Protocolului nr. 12 la Convenție.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 20.421/55/2014 al Judecătorei Arad — Secția penală și constată că dispozițiile art. 39 alin. (16) și (17) și art. 56 alin. (2) și (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Arad — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 791

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 alin. (6) din Codul penal și ale art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 alin. (6) din Codul penal și ale art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, excepție ridicată de Florian Caba în Dosarul nr. 1.005/337/2015 al Judecătorei Zalău și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 834D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției de neconstituționalitate. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Examinând această susținere, Curtea constată că, în raport cu motivele invocate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, textele indicate nu sunt relevante, neavând nicio concludență pentru soluționarea acesteia.

18. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, argumentele și soluția Deciziei nr. 535 din 14 iulie 2015 își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv cu privire la dispozițiile art. 56 alin. (2) și (5) din Legea nr. 254/2013.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care, în prealabil, depune concluzii scrise, apoi prezintă situația de fapt în care se regăsește — cum s-a ajuns la cercetarea sa penală și la renunțarea la urmărirea penală —, evoluția sa profesională și funcțiile pe care le-a deținut în decursul timpului — din anul 1968 și până în prezent a posedat armă, fiind militar de profesie și demnitar al statului român, având gradul de general de brigadă, precum și funcții de comandă la structuri care au fost calificate ca fiind cele mai bune din armata României și care au reprezentat țara în relațiile externe. Astfel, prin modificările legislative operate asupra Legii nr. 295/2004 și a Codului penal, s-a ajuns la situația în care nevizarea permisului de armă constituie infracțiune, aspect care generează opt consecințe legale și administrative, astfel că, atât la nivel local, cât și la nivel național a crescut, în mod artificial, fenomenul infracțional. În acest context arată că a depus un tabel comparativ cu modificările succesive, prin care se schimbă întreg conținutul prevederilor criticate. În esență, consideră că prevederile art. 342 din Codul penal sunt neconstituționale, raportat la art. 22 alin. (1) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, în măsura în care nu s-a parcurs înainte o procedură prealabilă prin care să se

constate reaua-credință a posesorului de permis armă, astfel cum era prevăzut în legislația anterioară.

4. În final, solicită să se constate că prevederile art. 342 alin. (6) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care nu s-a parcurs o procedură prealabilă, astfel cum era prevăzut anterior în legislație, respectiv inspectoratele de poliție să anunțe data, ora, locul etc., posesorului permisului să i se acorde un timp de la anunțate și până la prelungirea valabilității permisului, iar în ceea ce privește dispozițiile art. 25 alin. (1)–(4) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, dorește ca acestea să revină la forma avută anterior, astfel cum erau cuprinse în art. 27 din aceeași lege.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, pe de o parte, față de prevederile constituționale invocate care nu sunt incidente în cauză, pe de altă parte, având în vedere faptul că autorul acesteia solicită modificarea dispozițiilor legale criticate în sensul de a exista obligativitatea organelor de poliție de a-l încunoștința pe deținătorul de armă cu privire la expirarea permisului de deținere. Totodată, menționează că prevederile art. 342 alin. (6) din Codul penal preiau infracțiunea prevăzută anterior de dispozițiile art. 140 ale Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, astfel că există o continuitate de reglementare în materie, iar în ceea ce privește obligațiile titularului de permis de armă, arată că nu se poate invoca necunoașterea legii, mai ales că este vorba de regimul armelor și munițiilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 22 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.005/337/2015, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 alin. (6) din Codul penal și ale art. 25 alin. (1)–(4) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor**, excepție ridicată de Florian Caba într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unei ordonanțe a procurorului prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că această excepție s-ar soluționa dacă prevederile art. 342 din Codul penal s-ar completa în sensul că termenul se calculează de la data primirii înștiințării asupra expirării perioadei de valabilitate a permisului de armă, astfel s-ar acoperi norma morală caracteristică echității ce trebuie să guverneze dispozițiile legii. În acest context, se apreciază că, pentru armonizarea prevederilor, este necesară completarea cu expresia „sau în cel mult 10 zile de la primirea înștiințării asupra expirării perioadei de valabilitate a permisului de armă”.

8. De asemenea, susține că, prin prevederile criticate, legiuitorul nu face diferență între persoana care, dintr-o omisiune sau neglijență, nu s-a prezentat în termen la vizarea permisului de armă, astfel pierzând dreptul de deținere al armei și devenind infractor, cele două fapte fiind simultane și suprapuse, și persoana care manifestă rea-voință sau săvârșește fapta cu intenție și vinovăție, după ce a fost avertizată în scris de către organele de poliție asupra necesității vizării permisului de armă și a consecințelor pe care și le asumă. Prin urmare, consecința faptei de a nu se prezenta la vizarea permisului de armă din omisiune sau neglijență și, prin urmare, omisiunea de a preda arma nu poate fi considerată infracțiune și sancționată precum utilizarea fără drept a unei arme de foc, deoarece fapta nu întrunește trăsăturile esențiale ce definesc infracțiunea, conform noului cod penal, respectiv ca fapta să fie săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei. Totodată, consideră că prevederile criticate nu sunt în acord cu dispozițiile și spiritul

Legii nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, deoarece „anulează atribuțiile de prevenire a infracțiunilor și controlul activității din domeniul armelor și munițiilor, pe care trebuie să le întreprindă poliția”.

9. Menționează că arma i-a fost oferită de către ministrul apărării naționale „în semn de apreciere pentru meritele în slujba patriei”, iar prin obligarea la depunerea acesteia în păstrare la un armurier autorizat se exercită o ingerință asupra dreptului de proprietate, fiind încălcate și prevederile art. 22 din Constituție, întrucât consecințele omisiunii de a viza permisul de armă anulează dreptul de a deține o armă și, implicit, dreptul la autoapărare.

10. **Judecătoria Zalău** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că, într-adevăr, Constituția garantează prin art. 22 și 44 dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și dreptul la proprietate privată, însă aceste drepturi nu sunt încălcate prin reglementarea unui regim special și a unor proceduri pentru obținerea și păstrarea armelor, întrucât, la fel cum este respectat dreptul la viață al deținătorului unei arme, trebuie respectat și dreptul la viață al unei persoane asupra căreia ar putea fi folosită o armă de o persoană ce ar avea drept de folosire a armei nelimitat. Este firesc ca pentru deținerea și folosirea armelor și munițiilor să fie prevăzute proceduri stricte, care să nu lase loc interpretărilor, proceduri care să fie respectate la termen și întocmai, această materie fiind una deosebit de importantă. Dreptul de proprietate este un drept ce poate suferi anumite restrângeri, iar dreptul la viață, integritate psihică și fizică nu este afectat prin obligarea deținătorului de armă letală la prelungirea periodică a permisului de armă, acest drept nefiind unul ce impune în mod obligatoriu deținerea și folosirea unei arme letale.

11. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 342 alin. (6) din Codul penal, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, și al art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 10 iunie 2014, care au următorul cuprins:

— Art. 342 alin. (6) din Codul penal: *„Nedepunerea armei și a muniției la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.”;*

— Art. 25 din Legea nr. 295/2004: *„Valabilitatea permisului de armă*

(1) Permisul de armă are o valabilitate de 5 ani, termen care se calculează de la data eliberării sau, după caz, de la data ultimei prelungiri.

(2) În vederea prelungirii valabilității permisului de armă, titularul acestuia este obligat să se prezinte înainte de împlinirea termenului prevăzut la alin. (1) la structura de poliție competentă în a cărei rază de competență teritorială își are domiciliul sau reședința cu armele înscrise în permis, precum și cu documentele stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Valabilitatea permisului de armă se prelungește de către autoritatea competentă pentru o perioadă de 5 ani, dacă titularul îndeplinește condițiile prevăzute la art. 14 alin. (1) lit. c)—f), h) și i), iar armele destinate folosirii în condițiile prezentei legi au efectuată inspecția tehnică periodică.

(4) Permisul de armă conferă titularului drepturile prevăzute de lege și după radierea din acesta a armelor înstrăinate prin vânzare, donație, închiriere sau comodat, până la expirarea termenului de valabilitate.”

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în opinia autorului acesteia, această excepție „s-ar soluționa dacă prevederile art. 342 din Codul penal ar fi completate în sensul că termenul se calculează de la data primirii înștiințării asupra expirării perioadei de valabilitate a permisului de armă și astfel s-ar acoperi norma morală caracteristică echității ce trebuie să guverneze dispozițiile legii”, context în care se apreciază că, pentru armonizarea prevederilor, este necesară completarea cu expresia „sau în cel mult 10 zile de la primirea înștiințării asupra expirării perioadei de valabilitate a permisului de armă”.

17. Astfel, Curtea reține că, pe de o parte, prevederile art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor reglementează aspecte referitoare la „Valabilitatea permisului de armă”, statuând, în esență, că permisul de armă are o valabilitate de 5 ani, termen care se calculează de la data eliberării sau, după caz, de la data ultimei prelungiri, iar, în vederea prelungirii valabilității permisului de armă, titularul acestuia este obligat să se prezinte înainte de împlinirea termenului prevăzut de lege la structura de poliție competentă în a cărei rază de competență teritorială își are domiciliul sau reședința cu armele înscrise în permis. De asemenea, este prevăzută și posibilitatea prelungirii valabilității permisului de

armă de către autoritatea competentă pentru o perioadă de 5 ani, dacă titularul îndeplinește condițiile prevăzute de lege [art. 14 alin. (1) lit. c)—f), h) și i)], iar armele destinate folosirii în condițiile legii au efectuată inspecția tehnică periodică. Pe de altă parte, prin art. 342 alin. (6) din Codul penal, legiuitorul a prevăzut că nedepunerea armei și a muniției la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

18. În acest context, Curtea observă că, astfel cum au fost formulate, criticile de neconstituționalitate conțin mai degrabă recomandări de *lege ferenda* în materie, în sensul dorit de autorul excepției și în funcție de interpretarea și modalitatea de aplicare concretă a legii în cadrul litigiului în care a fost invocată excepția. Or, astfel de argumente de fapt, precum și aprecierile personale formulate din perspectiva unor omisiuni de reglementare legislativă, nu pot fi primite și analizate de Curtea Constituțională, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. În consecință, Curtea urmează a respinge excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

19. Distinct de acestea, Curtea constată că dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate nici nu au incidență în cauză, având în vedere că prevederile criticate nu instituie norme care să reglementeze sau să afecteze în vreun fel dreptul la viață și la integritate fizică și psihică sau dreptul de proprietate privată. Totodată, Curtea observă că prin Decizia nr. 421 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 20 noiembrie 2013, a reținut că, din examinarea sistematică a prevederilor Constituției, respectiv a titlului II care consacră drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, reiese faptul că dreptul de a obține permis de armă nu este un drept constituțional. Astfel, suspendarea permisului de portarmă nu poate duce, în mod mediat, la încălcarea dreptului la viață și la integritate fizică și psihică al persoanei, indiferent de calitatea sa specială, așa cum nici această calitate nu poate impune exercitarea dreptului în afara condițiilor prevăzute de lege (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.220 din 18 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2008).

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 alin. (6) din Codul penal și ale art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, excepție ridicată de Florian Caba în Dosarul nr. 1.005/337/2015 al Judecătoarei Zalău.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoarei Zalău și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și pentru aprobarea modelului și conținutului unui formular

În temeiul art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, al art. 316 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, al pct. 88 alin. (1) lit. d) din Normele metodologice de aplicare a titlului VII din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, și al art. 342 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Persoana impozabilă care solicită înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, în condițiile art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, depune la organul fiscal competent declarația/cererea de înregistrare, având completată secțiunea cu informații referitoare la taxa pe valoarea adăugată.

(2) Prin *organ fiscal competent*, în sensul prezentului ordin, se înțelege organul fiscal în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal persoana impozabilă ori în evidența căruia aceasta este înregistrată ca plătitor de impozite și taxe.

Art. 2. — Se aprobă Procedura de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 3. — (1) Se aprobă modelul și conținutul formularului „Decizie privind înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare”, prevăzut în anexa nr. 2.

(2) Certificatele de înregistrare în scopuri de TVA emise până la data intrării în vigoare a prezentului ordin își păstrează valabilitatea.

Art. 4. — Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și de arhivare ale formularului menționat la art. 3 alin. (1) sunt prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 5. — (1) Referirile la Codul fiscal din cuprinsul prezentului ordin reprezintă trimiteri la titlul VII „Taxa pe valoarea adăugată” din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, iar referirile la normele metodologice reprezintă trimiteri la Normele metodologice de aplicare a

titlului VII din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

(2) Referirile la Codul de procedură fiscală reprezintă trimiteri la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile se consideră valabilă începând cu data comunicării deciziei de aprobare a înregistrării în scopuri de TVA.

Art. 7. — În baza deciziei de aprobare a înregistrării în scopuri de TVA, organul fiscal emite certificatul de înregistrare în scopuri de TVA, având înscrisă data înregistrării, conform art. 6.

Art. 8. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 10. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.967/2011 pentru aprobarea Procedurii de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată potrivit prevederilor art. 153 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și pentru aprobarea modelului și conținutului unui formular, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 18 aprilie 2011, cu modificările ulterioare.

Art. 11. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, precum și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și unitățile fiscale subordonate acestora vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

p. Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mihai Gogancea-Vătășoiu

PROCEDURĂ**de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare**

1. Prezenta procedură se aplică pentru eliberarea Deciziei privind înregistrarea în scopuri de TVA potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (*Codul fiscal*), persoanelor impozabile care au sediul activității economice în România și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile, scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere, și/sau operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România conform art. 297 alin. (4) lit. b) și d) din Codul fiscal, care solicită înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată la organul fiscal competent în următoarele situații:

a) înainte de realizarea unor astfel de operațiuni, dacă declară fie că urmează să realizeze o cifră de afaceri care atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 310 alin. (1) din Codul fiscal, fie că urmează să realizeze o cifră de afaceri inferioară plafonului de scutire, dar optează pentru aplicarea regimului normal de taxă;

b) dacă cifra de afaceri realizată în cursul unui an calendaristic este inferioară plafonului de scutire, dar persoana impozabilă optează pentru aplicarea regimului normal de taxă.

2. Persoana impozabilă care solicită înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată depune la organul fiscal competent:

a) cererea de înregistrare în scopuri de TVA, însoțită de documentele prevăzute de legislația în vigoare pentru evaluarea intenției și a capacității de a desfășura activitate economică, în cazul persoanelor impozabile care sunt supuse înmatriculării la registrul comerțului și care solicită înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal;

b) declarația de înregistrare, având completată rubrica „Date privind vectorul fiscal”, secțiunea taxa pe valoarea adăugată, în cazul persoanelor impozabile care nu sunt supuse înmatriculării la registrul comerțului și care solicită înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal;

c) declarația de mențiuni, având completată rubrica „Date privind vectorul fiscal”, secțiunea taxa pe valoarea adăugată, în cazul persoanelor impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 316 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, însoțită de documentația prevăzută de legislația în vigoare

pentru evaluarea intenției și a capacității de a desfășura activitate economică, după caz.

3. Ca urmare a analizei informațiilor cuprinse în cererea de înregistrare în scopuri de TVA sau declarația de înregistrare/mențiuni, după caz, prin care persoana impozabilă solicită înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată și în documentele anexate acesteia, organul fiscal competent aprobă sau respinge cererea de înregistrare în scopuri de TVA și emite Decizia privind înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal.

4. În cazul aprobării înregistrării în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, decizia se emite având bifată căsuța corespunzătoare persoanelor impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Codul fiscal, după caz. Înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată este valabilă începând cu data comunicării deciziei de aprobare a înregistrării în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, în temeiul pct. 88 alin. (1) lit. d) din Normele metodologice de aplicare a titlului VII din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

5. În cazul respingerii înregistrării în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, decizia se emite având bifată căsuța corespunzătoare, cu indicarea motivelor de fapt și de drept pe baza cărora a fost respinsă solicitarea de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată.

6. Decizia privind înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal se întocmește în două exemplare; un exemplar se comunică persoanei impozabile solicitante, potrivit art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare (*Codul de procedură fiscală*), iar al doilea exemplar se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

7. După comunicarea deciziei prin care se aprobă înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată către persoana impozabilă, compartimentul de specialitate operează, de îndată, în Registrul contribuabililor înregistrarea în scopuri de TVA.

8. Certificatul de înregistrare în scopuri de TVA, emis de organul fiscal competent în baza deciziei prin care se aprobă înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, având înscrisă data înregistrării, se comunică persoanei impozabile în condițiile prevăzute de art. 47 din Codul de procedură fiscală.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 Agenția Națională de Administrare Fiscală
 Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice
 Direcția generală de administrare a marilor contribuabili
 Unitatea fiscală
 Nr.

Sigla
 D.G.R.F.P./D.G.A.M.C.

Adresa:
 Tel.
 Fax:
 E-mail:

DECIZIE

privind înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare

Către: Denumirea/Numele și prenumele

Domiciliul fiscal:

Localitate, str. nr., bl., ap., et., județul/sectorul

Cod de identificare fiscală

În baza prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (*Codul fiscal*), și ca urmare a analizei informațiilor cuprinse în declarația de înregistrare/mențiuni, vă comunicăm că solicitarea dumneavoastră a fost:

aprobată, conform art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată fiind valabilă începând cu data comunicării prezentei decizii de aprobare a înregistrării în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, în temeiul pct. 88 alin. (1) lit. d) din Normele metodologice de aplicare a titlului VII din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016;

aprobată, conform art. 316 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată fiind valabilă începând cu data comunicării prezentei decizii de aprobare a înregistrării în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, în temeiul pct. 88 alin. (1) lit. d) din Normele metodologice de aplicare a titlului VII din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016;

respinsă, din următoarele motive:

Împotriva prezentei decizii se poate formula contestație la organul fiscal emitent, în conformitate cu dispozițiile art. 272 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 45 de zile de la data comunicării, potrivit art. 270 alin. (1) din același act normativ.

Conducătorul unității fiscale

Numele și prenumele

Semnătura și ștampila unității

Cod: 14.13.02.60/î.c.

Nr. de înregistrare ca operator de date cu caracter personal

www.anaf.ro

Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și de arhivare ale formularului „Decizie privind înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare”

1. Denumire: „Decizie privind înregistrarea în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare”

2. Cod: 14.13.02.60/î.c.

3. Format: A4/t1

4. Caracteristici de tipărire:

— pe o singură față;

— se utilizează echipament informatic pentru editare.

5. U/M: set (2 file)

6. Se difuzează gratuit.

7. Se utilizează pentru înregistrarea în scopuri de TVA a persoanelor care au solicitat înregistrarea în scopuri de TVA, în temeiul art. 316 alin. (1) lit. a) sau c) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

8. Se întocmește în două exemplare de organul fiscal competent.

9. Circulă:

— originalul la contribuabil;

— copia la organul fiscal.

10. Se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ

privind metodologia utilizată pentru stabilirea valorii instrumentelor financiare derivate atunci când un asigurător se află în procesul de rezoluție

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. a), b) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (2) și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 160 lit. i) din Legea nr. 246/2015 privind redresarea și rezoluția asigurătorilor, în urma deliberărilor din ședința Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din data de 27 ianuarie 2016,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea normă.

CAPITOLUL I

Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Art. 1. — (1) Prezenta normă reglementează metodologia utilizată pentru stabilirea valorii instrumentelor financiare derivate atunci când un asigurător se află în procesul de rezoluție.

(2) Prezenta normă se aplică:

- a) asigurătorilor supuși rezoluției;
- b) auditorilor financiari;
- c) contrapărților relevante.

Art. 2. — (1) Termenii și expresiile utilizate în prezenta normă au semnificațiile prevăzute de:

a) art. 2 din Legea nr. 246/2015 privind redresarea și rezoluția asigurătorilor;

b) art. 2 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, precum și de reglementările în aplicarea acesteia;

c) art. 1 alin. (2) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare.

(2) De asemenea, termenii de mai jos au următoarele semnificații:

1. *auditor financiar* — auditorul financiar prevăzut la art. 55 din Legea nr. 246/2015;

2. *autoritate competentă* — autoritatea prevăzută la art. 2 pct. 13 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții;

3. *contract financiar derivat* — instrumentul financiar derivat prevăzut la art. 2 alin. (1) pct. 12 din Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare;

4. *contraparte relevantă* — entitate care este parte într-un contract financiar derivat încheiat cu un asigurător supus rezoluției, inclusiv o contraparte centrală prevăzută la art. 2 pct. 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

5. *înlocuire rezonabilă* — tranzacție de înlocuire încheiată în condiții conforme cu practicile de piață curente și pentru care sunt depuse toate eforturile pentru a obține cele mai avantajoase condiții comerciale la momentul încheierii acesteia;

6. *reziliere anticipată* — încetarea valabilității unui contract financiar derivat înainte de data scadenței sau de data expirării acestuia;

7. *set de compensare* — grup de tranzacții între o instituție și o singură contraparte, care face obiectul unui acord de compensare bilaterală executoriu din punct de vedere juridic;

8. *tranzacții de înlocuire* — tranzacție cu un instrument financiar derivat care generează condiții și expuneri economice echivalente cu un contract financiar derivat asupra căruia s-a decis rezilierea anticipată.

CAPITOLUL II

Rezilierea anticipată a contractelor financiare derivate

SECȚIUNEA 1

Considerații generale

Art. 3. — (1) Autoritatea de Supraveghere Financiară, denumită în continuare A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, își exercită competențele de reducere a valorii sau de conversie în raport cu o datorie a asigurătorului supus rezoluției care provine dintr-un instrument financiar derivat numai în momentul scadenței sau după rezilierea anticipată a contractelor financiare derivate.

(2) La intrarea în procedura de rezoluție, A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, poate rezilia anticipat orice contract financiar derivat încheiat de un asigurător supus rezoluției.

Art. 4. — (1) Înainte de exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a datorilor în instrumente de capital, A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, notifică decizia de reziliere anticipată a contractelor financiare derivate tuturor contrapărților din contractele financiare derivate ale asigurătorului aflat în rezoluție.

(2) Decizia de reziliere anticipată a contractelor financiare derivate poate să fie aplicată imediat sau la o dată ulterioară transmiterii notificării prevăzute la alin. (1).

(3) În decizia menționată la alin. (1), A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, specifică data și ora la care urmează să fie îndeplinite cerințele de la art. 7 alin. (1), prin care contrapărțile din contractele financiare derivate furnizează dovezi referitoare la tranzacții comerciale la care se efectuează înlocuirea rezonabilă a contractelor financiare derivate supuse rezilierii anticipate.

(4) Fiecare contraparte relevantă trebuie să furnizeze A.S.F. un rezumat al tuturor tranzacțiilor de înlocuire, urmând ca A.S.F. să transmită auditorului financiar informațiile recepționate de la contrapărțile relevante.

SECȚIUNEA a 2-a

Evaluarea comparativă

Art. 5. — (1) Auditorul financiar trebuie să realizeze următoarele comparații:

a) valoarea pierderilor care ar fi generate de către contractele financiare derivate, obținută prin înmulțirea:

- (i) ponderii obligațiilor care decurg din contractele financiare derivate, din toate obligațiile de același rang;
- (ii) pierderilor totale preconizate a fi suportate de către toate pasivele de rang egal din contractele financiare derivate, inclusiv datorii rezultate din rezilierea anticipată a contractelor financiare derivate, cu

b) valoarea depreciilor/pierderilor calculată pe baza evaluării costurilor, cheltuielilor sau a altor deprecieri/pierderi care se așteaptă să fie înregistrate ca urmare a rezilierii anticipate a contractelor financiare derivate, obținută prin însumarea următoarelor elemente:

- (i) riscul de majorare a creanțelor de reziliere ale contrapărții, creanțe care provin din costurile cu tranzacțiile de reacoperire a riscului de poziție (re-hedging) estimate a fi suportate de către partenerul contractual, prin luarea în considerare a diferenței dintre prețurile celei mai bune cereri de cumpărare și oferte de vânzare în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (2) lit. b);
- (ii) costurile preconizate a fi suportate de asigurătorul supus rezoluției pentru identificarea oricărei tranzacții cu contracte financiare derivate considerate necesare, în scopul de a restabili situația de acoperire la riscul de poziție (hedging) pentru orice poziție deschisă sau pentru a menține un profil de risc acceptabil în conformitate cu strategia de rezoluție. Acest lucru poate fi realizat prin luarea în considerare a cerințelor de marjă inițială și a diferenței dintre prețurile celor mai bune cereri de cumpărare și oferte de vânzare pentru contractele financiare derivate;
- (iii) orice reducere a valorii drepturilor care rezultă din rezilierea anticipată a contractelor financiare derivate, inclusiv orice depreciere/scădere a valorii rezultate din evaluări ale activelor-suport sau alte active, care sunt legate de contractele financiare derivate, care sunt reziliate și orice impact asupra costurilor de finanțare sau asupra nivelului veniturilor;
- (iv) orice alte sume suplimentare împotriva posibilelor efecte negative rezultate din rezilierea anticipată, cum ar fi erori sau litigii privind tranzacțiile sau în ceea ce privește restituirea garanțiilor.

(2) Comparațiile prevăzute la alin. (1) se vor efectua înainte de luarea oricărei decizii de reziliere anticipată, ca parte a evaluării pentru fundamentarea deciziilor cu privire la măsurile de rezoluție.

CAPITOLUL III

Valoarea de reziliere anticipată

SECȚIUNEA 1

Considerații generale

Art. 6. — Auditorul financiar determină valoarea obligațiilor care decurg din contractele financiare derivate din cadrul unui set de compensare ca o valoare de reziliere anticipată calculată ca sumă între:

a) sumele neplătite, garanțiile sau alte sume datorate de asigurătorul supus rezoluției către contrapartea relevantă, mai puțin sumele neplătite, garanțiile și alte sume datorate de către respectiva contrapartea relevantă către asigurătorul supus rezoluției la data de reziliere a contractelor financiare derivate; și

b) sumele care să acopere valoarea pierderilor sau a cheltuielilor suportate de contrapartea relevantă sau câștigurile realizate de aceasta din înlocuirea contractelor financiare derivate sau din obținerea de avantaje economice echivalente datorate materializării clauzelor contractelor financiare derivate și a drepturilor aferente opțiunii părților în ceea ce privește rezilierea contractelor.

Art. 7. — (1) În cazul în care contrapartea relevantă a furnizat informații relevante, în termenul stabilit în conformitate cu art. 4 alin. (3), referitoare la tranzacțiile comerciale la care se efectuează înlocuirea rezonabilă a contractelor financiare derivate supuse rezilierii anticipate, auditorul financiar, pe baza informațiilor recepționate de A.S.F. de la contrapărțile relevante și transmise acestuia, determină valoarea de reziliere anticipată la prețurile acestor tranzacții de înlocuire.

(2) În cazul în care contrapartea relevantă nu a furnizat documente, certificări sau evidențe asupra tranzacțiilor de înlocuire în termenul stabilit în conformitate cu art. 4 alin. (3) sau în cazul în care auditorul financiar concluzionează că aceste tranzacții nu au fost încheiate în termeni comerciali rezonabili, auditorul financiar determină valoarea de reziliere anticipată pe baza:

a) prețului mediu dintre cea mai bună ofertă de vânzare și cea mai bună cerere de cumpărare existentă în piața contractului financiar derivat respectiv la sfârșitul zilei, în conformitate cu prevederile art. 10;

b) diferenței dintre prețul mediu prevăzut la lit. a) și prețul celei mai bune oferte de vânzare sau celei mai bune cereri de cumpărare, în funcție de direcția poziției deschise compensate pentru a estima pierderea sau costul considerat a fi suportat de către contrapartea relevantă ca urmare a rezilierii anticipate, cu luarea în considerare a obținerii sau restabilirii oricărei tranzacții de acoperire a riscului de poziție (hedging) aferent contractului financiar derivat;

c) ajustărilor la evaluarea prevăzută la lit. b), cu scopul de a reflecta dimensiunea expunerii și a riscului de credit al contrapartidei.

(3) În privința datoriilor intragrup, auditorul financiar poate stabili valoarea în conformitate cu prevederile alin. (2) lit. a), fără a ține seama de prevederile alin. (2) lit. b) și c), în cazul în care strategia de rezoluție ar implica tranzacții pentru reacoperirea riscului de poziție din contractele financiare derivate reziliate anticipat cu alte tranzacții intragrup.

(4) Pentru determinarea valorii de reziliere anticipată în conformitate cu alin. (2), auditorul financiar poate să se bazeze pe următoarele surse de date:

a) evaluările generate de sistemele proprii ale auditorului financiar, pentru produse standardizate;

b) datele disponibile la nivelul asigurătorului supus rezoluției, cum ar fi modele și evaluări interne, inclusiv verificări independente de preț efectuate în conformitate cu prevederile referitoare la evaluarea instrumentelor financiare derivate din Legea nr. 237/2015;

c) datele furnizate de contrapartea relevantă prin alte mijloace decât dovezi de tranzacții comunicate în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (3), inclusiv date privind evaluările utilizate în litigiile actuale sau anterioare cu privire la tranzacții similare sau conexe;

d) datele furnizate de terțe părți, cum ar fi datele de piață și cotațiile formatorilor de piață sau valori obținute de la contrapărțile centrale, în cazul în care un contract financiar derivat este compensat de acestea;

e) orice alte date relevante.

(5) În sensul alin. (2) lit. b), A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, poate solicita asigurătorului supus rezoluției să efectueze o verificare independentă a prețului prin actualizarea informațiilor la data de referință stabilită în conformitate cu art. 10, utilizând informațiile disponibile la sfârșitul zilei în care se realizează rezilierea anticipată.

SECȚIUNEA a 2-a

Contracte derivate dintr-un set de compensare

Art. 8. — Pentru tranzacțiile care fac obiectul unui acord de compensare, auditorul financiar, pe baza informațiilor recepționate de A.S.F. de la contrapărțile relevante și transmise acestuia, stabilește, pentru toate contractele dintr-un set de compensare, o valoare unică pe care asiguratorul supus rezoluției are dreptul legal de a o primi sau obligația legală de a o plăti, ca urmare a rezilierii anticipate a contractelor financiare derivate din setul de compensare.

Art. 9. — (1) Auditorul financiar trebuie să stabilească valoarea obligațiilor care decurg din contracte derivate dintr-un set de compensare dintre un asigurator supus rezoluției și o contraparte centrală, pe baza principiului de evaluare prevăzut la art. 6.

(2) Valoarea de reziliere anticipată este determinată de către contrapartea centrală, în conformitate cu propriile proceduri aplicate în cazurile de neplată a obligațiilor contractuale (default), și este comunicată A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, concomitent cu documentele prevăzute la alin. (5).

(3) A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, notifică respectiva contraparte centrală și autoritatea competentă a acesteia cu privire la decizia sa de a rezilia anticipat contractele financiare derivate. Decizia de a reziliere anticipată este aplicată imediat sau la o dată și oră ulterioară datei care este specificată în notificare.

(4) A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, solicită contrapărții centrale să comunice valoarea de reziliere anticipată pentru toate contractele financiare derivate din setul de compensare relevant, în conformitate cu etapele stabilite în cadrul procedurii aplicate de respectiva contraparte centrală în cazurile de neplată a obligațiilor contractuale (default).

(5) Contrapartea centrală pune la dispoziția A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, documentele aferente procedurii aplicate de respectiva contraparte centrală în cazurile de neplată a obligațiilor contractuale (default), raportează măsurile de gestionare a cazurilor de neplată întreprinse pentru rezilierea contractelor financiare derivate sau reacoperirea (hedging-ul) completă a riscului de poziție al asiguratorului supus rezoluției, care se află în situație de neplată a obligațiilor (default).

(6) A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, în baza unui acord încheiat cu respectiva contraparte centrală și cu autoritatea competentă a acesteia, indică termenul-limită până la care contrapartea centrală trebuie să furnizeze evaluarea valorii de reziliere anticipată. În acest scop, A.S.F., contrapartea centrală și autoritatea competentă a contrapărții centrale țin seama de:

a) procedura aplicată de respectiva contraparte centrală în cazurile de neplată a obligațiilor contractuale (default), astfel cum este ea stabilită prin normele de guvernanță ale contrapărții centrale în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

b) calendarul măsurilor de rezoluție, stabilit de A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție.

(7) Contrapartea centrală confirmă A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, că poate să comunice valoarea de reziliere în termenul convenit.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (1), A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, ținând cont de circumstanțele situației specifice și în situații excepționale, poate decide să aplice prevederile art. 7 alin. (2), după consultarea autorității competente a contrapărții centrale, în una din următoarele situații:

a) contrapartea centrală nu comunică evaluarea valorii de reziliere anticipată în termenul indicat de A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, în conformitate cu alin. (6);

b) A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, are dovezi conform cărora contrapartea centrală nu a comunicat o evaluare a valorii de reziliere anticipată, în conformitate cu procedurile prestabilite de respectiva contraparte centrală.

(9) Toate informațiile și documentele primite de A.S.F. în baza prevederilor prezentului articol sunt puse la dispoziția auditorului financiar pentru îndeplinirea obligațiilor acestuia.

SECȚIUNEA a 3-a

Momentele evaluării

Art. 10. — Auditorul financiar trebuie să determine valoarea obligațiilor rezultate din contractele financiare derivate la următoarele momente:

a) în ziua și ora încheierii tranzacțiilor de înlocuire, în cazul în care auditorul financiar determină valoarea de reziliere anticipată la prețurile tranzacțiilor de înlocuire în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (1);

b) în ziua și ora când valoarea de reziliere anticipată a fost determinată de contrapartea centrală, în cazul în care auditorul financiar determină valoarea de reziliere anticipată, în conformitate cu procedurile prestabilite de contrapartea centrală în conformitate cu prevederile art. 9 alin. (2);

c) la data rezilierii anticipate sau, în cazul în care nu este posibilă din punct de vedere comercial această dată, în ziua și ora la care este disponibil un preț de piață pentru activul-suport al contractului financiar derivat, în toate celelalte cazuri.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 11. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Gheorghe Cornel Coca Constantinescu

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă

privind circumstanțele în care pot fi aplicate măsurile de rezoluție

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. b) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (2) și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 160 lit. m) din Legea nr. 246/2015 privind redresarea și rezoluția asigurătorilor, în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 27 ianuarie 2016,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea normă:

Art. 1. — Prezenta normă reglementează o serie de elemente care stau la baza stabilirii situațiilor în care piața specifică a anumitor active este de asemenea natură încât lichidarea acestora în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare conform prevederilor art. 116 lit. a) din Legea nr. 246/2015 privind redresarea și rezoluția asigurătorilor.

Art. 2. — Termenii și expresiile utilizate în prezenta normă au înțelesul prevăzut în Legea nr. 246/2015 și în Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, în cazul în care nu contravin prevederilor Legii nr. 246/2015.

Art. 3. — În scopul stabilirii situațiilor în care piața specifică a anumitor active este de așa natură încât lichidarea acestora în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare, Autoritatea de Supraveghere Financiară (A.S.F.), în calitate de autoritate de rezoluție, evaluează următoarele elemente:

- a) situația pieței activelor respective;
- b) impactul disponibilizării acestor active asupra piețelor pe care acestea sunt tranzacționate;
- c) impactul asupra stabilității financiare.

Art. 4. — La evaluarea menționată la art. 3, A.S.F., în calitate de autoritate de rezoluție, poate să ia în considerare următoarele elemente:

- a) dacă piața activelor este depreciată, având în vedere următoarele:
 - (i) evoluția lichidității piețelor acestor active sau a claselor de active comparabile;
 - (ii) dacă aceste active sau clasele de active comparabile au fost clasificate ca fiind depreciate în scop contabil și dacă asigurătorii au constituit provizioane pentru activele respective;
 - (iii) pierderile înregistrate și fluxurile de numerar instabile în cadrul acestor active;

- (iv) ajustările de valoare în sens negativ ale activelor sau evoluțiile de preț corespunzătoare ale instrumentelor de acoperire aferente acestora sau ale claselor de active comparabile;
 - (v) volatilitatea mare a prețurilor activelor comparativ cu piața în general, mai ales diferențele de preț neobișnuit de mari dintre diferite piețe pentru același activ sau active similare care, în condiții normale de piață, înregistrează o evoluție identică;
 - (vi) reducerea prețului acțiunilor și deteriorarea ratingurilor și a condițiilor de refinanțare ale instituțiilor care dețin sau emit cantități mari de astfel de active, comparativ cu restul pieței;
- b) impactul unei disponibilizări a acestor active asupra piețelor pe care acestea sunt tranzacționate, ținând cont de:
- (i) dimensiunea piețelor în cauză și gama de cumpărători potențiali;
 - (ii) impactul estimat al lichidării activelor asupra prețurilor activelor comparabile, după caz;
 - (iii) intervalul de timp estimat pentru lichidarea activelor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, inclusiv în cadrul unei eventuale vânzări accelerate în situații de dificultate;
- c) impactul asupra stabilității financiare, ținând cont de:
- (i) riscul unei crize sistemice, astfel cum reiese în mod evident din numărul, mărimea sau importanța altor asigurători care sunt expuși riscului de a îndeplini condițiile de intervenție timpurie sau condițiile de rezoluție;
 - (ii) situația în care vânzarea activelor sau o depreciere a piețelor poate produce un efect de contagiune pentru alte instituții financiare care își evaluează aceste active la prețul pieței;
- d) alte elemente relevante, cu luarea în considerare de către A.S.F. a unor împrejurări specifice.
- Art. 5. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Gheorghe Cornel Coca Constantinescu

București, 28 ianuarie 2016.
Nr. 12.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

